

[P. Munch.]

deste Kaar indenfor vort Samfund, og lette Tilværelsen for dem, der trods vanskelige Tider endnu staar som saa store Formueejere, at den Lovgivning, som her er Tale om, har Betydning for dem, og for de Selskaber, der er saa rige, at de har et saadant Udbytte, at hele denne Lovgivning er af Værdi for dem. Ja, for mig staar det, som dette ganske afgjort hører hjemme i den Gruppe, som den højtærede Statsminister betegnede som den lille Politik, og jeg ser ikke rettere end, at dette er den eneste Politik, den højtærede Statsminister har drevet siden det Øjeblik i Fjor, da han overtog Ledelsen af Landets Politik, thi den store Politik, han talte om, den, som gik ud paa at skabe nye Værdier i Landet, at sætte ny Fart i Erhvervslivet — overfor dette staar jo den højtærede Statsminister i hvert Fald fuldt og helt paa det Standpunkt, at der kan Regeringen hverken gøre fra eller til, selv om Rigsdagens Ting skulde slaa Kreds om den paa dette Omraade.

For os staar det saaledes, at det Lovforslag, her er Tale om, i sin Helhed betyder, at de Stemninger, som i de mest velhavende, de pengestærkeste Kredse i Landet er drevet frem under store Anstrængelser og megen Agitation i de sidste Aar, og som retter sig med stor Voldsomhed mod den direkte Beskatning, har vundet den Sejr at drage Tilslutning til sig ogsaa fra Partiet Venstre overfor de Spørgsmaal, som her foreligger. Vi maa gøre os dette klart. Vi maa være paa det rene med, at vi betræder her en Tilbagegangens Vej, der er Udtryk for, at det er lykkedes i visse indflydelsesrige Kredse at skabe en ny Opfattelse af Beskatningens Art i Danmark. Og jeg tilføjer, at naar Afstemningen her har fundet Sted paa Grundlag af den afgivne Betænkning, da gives der fra dette Tings Flertals Side et Løfte om, at man vil vandre videre ad den Tilbagegangens Vej, der hermed er betraadt.

Korsgaard: Foranlediget ved en Henvendelse udefra vil jeg gerne gøre opmærksom paa, at 2det Stykke i Flertallets Betænkning ikke med Rette kan læses, som den paagældende har læst det, idet han har ment at kunne lægge i det, at man her ved tilkendegav, at Venstre og de Konservative kunde gaa ind for, at Skatten ikke maatte fradrages ved Beregningen af den skattepligtige Indkomst. Meningen med den paagældende Bemærkning i 2det Stykke er den, at man har villet tilkendegive, hvad

der ogsaa er rigtigt — det ærede Medlem Hr. Borgbjerg har været inde paa det —, at takket være de Foranstaltninger, som vil blive Følgen af Vedtagelsen af dette Forslag, vil visse kommunale Skatteydere faa en væsentlig bedre Skatteevne, end de har i Øjeblikket. Jeg vil endda gerne, foranlediget af denne Henvendelse, understrege, at er der noget, vi fra konservativ Side paa ingen Maade kan gaa med til, er det sikkert dette: at tage Skat af Skatten.

Hvad de foreliggende Ændringsforslag angaar, er de jo bedømt noget forskelligt af det ærede Medlem Hr. Borgbjerg og af det ærede Medlem Hr. P. Munch. De er bedømt saa forskelligt som i gamle Dage Forlig mellem Venstre og det konservative Folkeparti altid blev bedømt, nemlig saaledes, at det radikale Parti for sit Vedkommende havde at paavise, at det var de Konservative, der havde sejret, medens omvendt Socialdemokraterne havde at paavise, at det var Venstre, der havde sejret. Dette Standpunkt var fuldkommen givet i hvert enkelt Tilfælde, og det vil utvivlsomt ved et kommende Forlig blive ganske ligesaadan. Og hvorfor? Af den simple Grund, at de Radikale mener, at agitatorisk set ser det bedst ud, naar man lader, som om det er Venstre, der har sejret, og omvendt Socialdemokraterne — som jo indenfor Borgerskabet i højere Grad har at kæmpe mod det konservative Parti end mod noget som helst andet Parti —, dem kommer det i særlig Grad an paa at hævde, at det konservative Parti nu som altid alligevel er et Parti, der gaar Agrarismens Ærinde. Man skal ikke lade sig forblinde af disse Udtalelser, men ganske koldblodig være sikker paa, at saaledes som de er formet i Dag, vil de gentage sig Gang paa Gang ved kommende Forlig.

Skulde jeg nu udtale mig om, hvem der har Ret i Henseende til de Forandringer, der er foretaget i Formuebeskatningen, maa jeg sige, at jeg synes, det ærede Medlem Hr. Borgbjerg har mest Ret. Jeg mener ingenlunde, at de Forandringer, der er foretaget i denne Beskatning, er til det bedre. Jeg er nu, som da jeg holdt mit Foredrag ved første Behandling, af den Mening, at dette at lette den ringe Afkastning har sine svage Sider, og jeg er ogsaa enig med Professor Warming i det meste af det, han skriver i den Avisartikel, som det ærede Medlem Hr. Borgbjerg nævnte. For saa vidt maa jeg altsaa erkende, at det ærede Medlem Hr. Borgbjerg har mere Ret end det ærede Medlem Hr. P. Munch; men der er jo, som ogsaa det ærede Medlem Hr. Borg-